

Sygnatura akt IV Ka 342/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2022 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

6. Przewodniczący:

7. SSO Agnieszka Połyniak (spr.)

8. Sędziowie:

9. SO Ewa Rusin,

10. SR (del do SO) Sebastian Kowalski

12. Protokolant:

13. Marta Synowiec

przy udziale Elżbiety Reczuch Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2022 r.

14. sprawy W. G.

15. syna J. i L. z domu Z.

16. urodzonego (...) w J.

17. oskarżonego z art. 238 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k., art. 233 § 1 k.k., art. 235 k.k., art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., art. 212 § 2 k.k., art. 212 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 216 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

18. na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

19. od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

20. z dnia 1 marca 2022 r. sygnatura akt VI K 799/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia z punktu III i V jego części dyspozytywnej;

2. na podstawie art. 17§1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101§2 k.k. i art. 102 k.k. umarza postępowanie karne przeciwko W. G. o czyn z art. 212§1 k.k. opisany w punkcie 5 części wstępnej wyroku, po wyeliminowaniu sformułowania, iż oskarżony działał za pomocą środków masowego komunikowania i kosztami sądowymi tej części obciąża Skarb Państwa;

3. przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonemu w ramach ciągu przestępstw w punkcie I jego części dyspozytywnej, a opisany w punkcie 1 części wstępnej, stanowi występki z art. 233§1 k.k., a nadto z podstawy wymiaru kary wymierzonej za ten ciąg przestępstw eliminuje art. 11§3 k.k.;

4. oskarżonego W. G. uznaje za winnego:

a) czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku, z tym iż przyjmuje, że stanowi on występki z art. 212§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

b) czynu opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku, z tym iż ustala, że czynu tego dopuścił się w okresie od stycznia 2018r. do kwietnia 2018r., nadto eliminuje sformułowanie „oraz działając za pomocą środków masowego komunikowania” i występki ten kwalifikuje z art. 212§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

c) czynu opisanego w punkcie 7 części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 212§1 k.k., z tym iż ustala, że został on popełniony pomiędzy styczniem 2018r. a kwietniem 2018r.

i przy przyjęciu, że oskarżony popełnił w/wym. czyny w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91§1 k.k., na podstawie art. 212§1 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, przyjmując że stawka dzienna grzywny wynosi 20 (dwadzieścia) złotych;

5. w punktach VI i VII części dyspozytywnej przyjmuje nadto, iż rozstrzygnięcia te związane są ze skazaniem W. G. za ciąg przestępstw z art. 212§1 k.k. z punktu I.4 niniejszego wyroku;

6. na podstawie art. 91§ 2k.k. „w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020r., łączy oskarżonemu W. G. kary jednostkowe grzywny orzeczone w punktach I, II, IV części dyspozytywnej wyroku oraz I.4 niniejszego wyroku i wymierza karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując że stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) złotych;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego G. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M.L. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 400 (czteryście złotych) opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 342/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 1 marca 2022r., w sprawie sygn. VI K 799/19.</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. Oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:</p> <p>2. 1. w części dotyczącej czynów opisanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia:</p> <p>a) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 238 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przez błędną wykładnię, polegającą na ustaleniu, że składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa dotyczącego znęcania się nad małoletnimi dziećmi J. G. i E. G. przez M. G. i M. L. oraz doprowadzenie molestowania seksualnego przez M.L.moją córką E. G. dokonałem z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zamiarem bezpośrednim, a posiadana przeze mnie wiedza o tych przestępstwach niepopelnionych była dla mnie pewna, podczas gdy składając zawiadomienie o przestępstwie działałem dla dobra małoletnich dzieci w oparciu o posiadane opinie specjalistów z zakresu psychologii dziecięcej, lekarzy specjalistów wydających zaświadczenia i opinie lekarskie dotyczące obrażeń ciała moich małoletnich dzieci E. G. i J. G., korespondencji z matka dzieci M. G. i innych dowodach zgłoszonych w toku procesu.

3. b) błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegający na uznaniu oskarżonego W. G. za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z art. 238 § 1 k.k. i art.

233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. mimo, że nie pozwalał na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy;

5. 2 w części dotyczącej czynu opisanego w punkcie 3 aktu oskarżenia:

6. a) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 235 k.k. przez błędną wykładnię polegającą na ustaleniu, że oskarżony W. G. tego czynu dokonał z zamiarem bezpośrednim, kierunkowym podczas gdy oskarżony składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa oraz zeznań charakterze świadka (pokrzywdzonego) w Prokuraturze Rejonowej W Świdnicy, działając jako rodzic dla małoletnich dzieci E. G. i J. G. opierał swoje zeznania na podstawie dokumentów wydanych przez specjalistów z zakresu psychologii, medycyny i inne dążąc wyjaśnienia przez organa ścigania nagannych zachowań M. G. i M.L.

7. b) błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., polegający na uznaniu oskarżonego W. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 235 k.k. mimo, że nie pozwalał na to ujawniony w sprawie materiał dowodowy;

9. 3. w części dotyczącej czynów opisanych w punkcie 4, 5, 6 i 7 aktu oskarżenia:

a) błąd w ustaleniach faktycznych będący wynikiem mający wpływ na treść orzeczeń obrazu przepisów postępowania, zwłaszcza art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzone materiały pozwalają na przyjęcie, że oskarżony W. G. pomówił M.L. i M. G. o postępowanie mające poniżyć w opinii publicznej lub narazić na utratę

zaufania
potrzebnego do
zajmowanego
stanowiska, podczas
gdy prawidłowa i
całościowa ocena
materiału
dowodowego, w tym
pominięte przez
Sąd Orzekający
treści zawarte w
opiniach biegłych
i zaświadczeniach
lekarskich oraz w
wiadomościach
poczty
elektronicznej i
innych dowodach z
dokumentów
jednoznacznie
wskazują na
całkowicie
przeciwne, pewne
wnioski;

4. w części
dotyczącej czynu
opisanego w punkcie
8 aktu oskarżenia:

a) obrazę 424 §
1 k.p.k. wynikającą
z oparcia orzeczenia
na niepełnej
podstawie
dowodowej w
uzasadnieniu w
wyroku na skutek
pominięcia
istotnych, a
korzystnych dla
oskarżonego W. G.
dowodach
ujawnionych w toku
rozprawy – bez
uzasadnienia
takiego stanowiska
w motywach
zaskarżonego
wyroku

	<p>b) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przepisaniu oskarżonemu W. G. przestępstwa z art. 216 § 1 k.k. w zw. art. 12 § 1 k.k., mimo braku ku temu dostatecznych dowodów i nieuwzględniania retorsji ze strony pokrzywdzonego M.L..</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja, choć co do zasady okazała się nieskuteczna, to jednakże doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku, lecz nie w kierunku postulowanym przez oskarżonego.</p> <p>I tak odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji, wskazać należy, że:</p> <p>Zarzut obrazy przepisów prawa materialnego podniesiony w punkcie 1 apelacji okazał się o tyle zasadny, że istotnie</p>			

do tego rodzaju uchybienia doszło, lecz nie z powodów wskazanych przez apelującego.

O zarzucie naruszenia prawa materialnego można mówić jedynie wówczas, gdy autor środka zaskarżenia nie podważa dokonanej przez sąd orzekający w sprawie oceny dowodów i dokonanych w oparciu o taką ocenę dowodów ustaleń faktycznych i wskazuje, że do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego została przez sąd zastosowana niewłaściwa subsumcja (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. III KK 139/21). Tymczasem z treści zarzutu wynika, że oskarżony uparuje naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 238 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w błędnym ustaleniu przez Sąd I instancji, że składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa znęcania się nad

małoletnimi dziećmi
J. G. i E. G.
przez M. G. i M.
L. oraz molestowania
seksualnego E. G.
przez M. L. działał
on z zamiarem
bezpośrednim, tj.
posiadał pełną
wiedzę o
niepopelnieniu tych
przestępstw,
podczas gdy podjęte
przez niego działania
wynikały z troski
o dobro małoletnich
dzieci i zostały
poparte
zaświadczeniami i
opinią lekarskimi
dotyczącymi
obrażeń ciała u
dzieci. Nie ulega
wątpliwości, że
kwestia odnosząca
się do zamiaru
z jakim działał
sprawca
przestępstwa, należy
do sfery ustaleń
faktycznych sądu
(strona podmiotowa
czynu). W
konsekwencji,
uchylenia
popelnione w
zakresie oceny
elementów strony
podmiotowej czynu,
w tym też odnoszące
się do przyjęcia
zamiaru czy też
jego postaci, mogą
być traktowane
wyłącznie jako błąd
w ustaleniach
faktycznych
(postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 6 lutego

2007 r., sygn. III KK 280/06, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. III KK 305/13, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2022r., sygn. V KK 423/21). Dlatego też podniesiony przez apelującego zarzut mógł być rozpatrywany jedynie w kontekście błędu w ustaleniach faktycznych, który - jak podnosił oskarżony - wynikał z naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.

Analiza akt oraz pisemnych motywów rozstrzygnięcia nie wykazuje, aby Sąd I instancji dopuścił się naruszenia wskazanych wyżej przepisów postępowania, efektem których miały być błędne ustalenia co do zamiaru oskarżonego. Na gruncie niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości, iż oskarżony w momencie składania zawiadomienia o popełnieniu przez

M. G. i M.
L.przestępstwa
znęcania się nad
małoletnimi dziećmi
J. G. i E. G.
oraz molestowania
seksualnego E. G.
przez M. L.miał
pełną świadomość,
że podawane przez
niego informacje
dotyczące
zachowania w/w
osób są nieprawdzie.
Wskazują na to
zarówno dowody
zebrane w toku
postępowania
prowadzonego przez
Prokuraturę
Rejonową w
Świdnicy w sprawie
sygn. PR 2 Ds.
333.17,
zainicjowanego
złożonym przez
oskarżonego
zawiadomieniem,
jak i dowody zebrane
w toku niniejszego
postępowania. Z
zeznań małoletniej
E. G. złożonych
w trybie art. 185a
§ 1 k.p.k. w
sprawie sygn. PR 2
Ds. 333.17 wynika
jednoznacznie, że
w obawie przed
utrata kontaktów
z matką, którą
oskarżony straszył
córkę, małoletnia
na polecenie ojca,
podawała
nieprawdziwe
informacje odnośnie
krzywd jakie mieli
jej wyrządzać matka
i dziadek. Istotne

są też zeznania kuratora M. J., która w trakcie przesłuchania w sprawie PR 2 Ds. 333.17 zeznała, że „gdy pytała E.co słyhać to przychodziła jej babcia i mówiła, żeby ona opowiedziała, co dzieje się u mamy. E.odpowiadała wówczas „jak z automatu” jakby recytowała nauczone wcześniej wiersz”. Świadek W. S., która od 2016 r. opiekowała się dziećmi w toku niniejszego postępowania zeznała, że „przypominam sobie w przeszłości, to było ze dwa lata temu że podczas jednej z takiej wizyty, E.powiedziała do mnie, że ma trzy tajemnice. W jednej z tajemnic E.mówiła, że tatuś niepotrzebnie ją woził na badania po lekarzach i kazał z babcią L. jej mówić, że mamusia ją biła”. Z zeznań A. P. wynika natomiast wprost, że oskarżony mówił jej, że nakazał córce E., żeby zeznawała, że dziadek ją dotyka w intymne miejsca i zagroził córce, że jak tak nie

będzie mówić, to nie zobaczy więcej mamy M..

Treść zeznań wskazanych wyżej świadków jednoznacznie dowodzi tego, że informacje podawane przez małoletnią były nieprawdziwe, czego oskarżony miał pełną świadomość, skoro samą ich treść narzucił małoletniej. W tej sytuacji powoływanie się przez oskarżonego na uzyskane przez niego zaświadczenia, opinie lekarskie dotyczące obrażeń ciała małoletniej, jak i prywatne opinie psychologiczne, które powstały na skutek informacji uzyskanych od małoletniej, która była poddawana manipulacjom ze strony oskarżonego, nie mogą uzasadniać braku zamiaru po stronie oskarżonego. Sąd odwoławczy pragnie zwrócić uwagę, że na fakt manipulowania i to nie tylko małoletnią wskazują zeznania M. O., wychowawczyni J. G.. Z zeznań świadka wynika, że oskarżony, gdy przyjeżdżał po J. to bardzo często

negatywnie
wypowiadał się pod
adresem matki
dziecka. Zarzucał,
że nie dbała
ona o nie, nie
kupowała lekarstw,
ubrań. Świadek
wprost stwierdziła,
że nieprzyjemnie
było słuchać
oszczerstw pod
adresem pani G., a
zachowanie
oskarżonego było
nachalne w stosunku
do jej osoby.
Ponadto zdaniem
świadka oskarżony
próbował podawać
coś co nie miało
miejsca, aby mieć
wpływ na jej opinię o
matce chłopca.

W świetle
powyższych
okoliczności trudno
zgodzić się z
oskarżonym, że jego
działania wynikały
z troski o dobro
małoletnich dzieci.
Działania
podejmowane przez
oskarżonego miały
zupełnie inny cel.
Nakłaniania
małoletniej E. G. do
podawania
nieprawdziwych
informacji na temat
matki i jej
dziadka, a następnie
gromadzenie
dokumentacji
mającej potwierdzać
te fałszywe
informacje
stanowiło narzędzie

do walki o odebranie M. G. opieki nad dziećmi oraz „odegranie się” na M.L., do którego - jak wynika z spostrzeżeń Sądu I instancji - oskarżony jest wrogo nastawiony. Dobitym przykładem potwierdzającym tę tezę są zeznania kuratora S. M., która przez wiele lat sprawował nadzór nad wykonywaniem władzy rodzicielskiej przez M. G.. Świadek zeznała, że „obserwując zachowanie W. G. jestem w stanie stwierdzić, iż w swoich działaniach nie kierował się on dobrem dzieci, a jedynie zmierzał do oczerniania M. G. i jej ojca”. Potwierdzają to także zeznania wychowawczyni małoletniej E. B. S., która twierdziła, że oskarżony szukał powodów, aby znaleźć jakiś błąd w wychowaniu, aby móc zabrać dzieci do siebie.

W kontekście poczynionych wyżej uwag za niewiarygodne uznać zatem należało twierdzenia oskarżonego o braku

świadomości
nieprawidłowości
podawanych przez
niego informacji.
Zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy daje
pełne podstawy
do stwierdzenia, iż
oskarżony składając
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa przez
M. G. i M.L., a
następnie składając
zeznania w sprawie
w sprawie PR 2 Ds.
333.17 miał pełną
świadomość, że
podawane
informacje są
nieprawdziwe, co z
kolei jednoznacznie
wskazuje, że
oskarżony działał z
zamiarem
bezpośrednim. W
tej sytuacji zarzut
błędnych ustaleń
faktycznych, którego
w istocie dotyczył
zarzut z pkt
1 apelacji, uznać
należało za
bezzasadny.

W toku kontroli
instancyjnej Sąd
odwoławczy
dostrzegł jednak
uchybiecie, które
istotnie stanowi o
zaistniałej obrazie
przepisów prawa
materialnego, które,
choć nie wynikało z
powodów
przedstawionych
przez oskarżonego,
to jednak dotyczyło

naruszenie
wskazanych przez
apelującego
przepisów prawa
materialnego.

Sąd I instancji,
uznając oskarżonego
W. G. winnym
popelnia czynu
opisanego w pkt
1 części wstępnej
wyroku, dokonał
bowiem błędnej
kumulatywnej
kwalifikacji czynu z
art. 238 k.k. i
art. 233 § 1 k.k.,
które w realiach
niniejszej sprawy
było niezasadne.

Zauważyć należy, że
oskarżony
zawiadomienie o
przestępstwie, jak
i zeznania w
charakterze
świadka, złożył tego
samego dnia tj. 21
lutego 2017r., co
potwierdza
znajdujący się w
aktach sprawy PR 2
Ds. 333.17 protokół
przyjęcia ustanego
zawiadomienia o
przestępstwie i
przesłuchania w
charakterze
świadka, kiedy to
został także
pouczony o
konsekwencjach
prawnych.
Czynności te były
przeprowadzone
równocześnie i de
facto nie sposób tych
czynności rozdzielać

(np. informacje dotyczące popełnienia przestępstwa z art. 200§1 k.k. zawarte są w treści przesłuchania).

Jeśli zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie jednocześnie wyczerpuje znamiona fałszywego zeznania (art. 233 k.k.), to w takim przypadku wyłączenie wielości ocen będzie miało miejsce przy zastosowaniu zasady konsumpcji, a przepisem pochłaniającym jest art. 233 § 1 k.k. (por. B.Kunicka-Michalska (w:) A.Wąsek (red.): Kodeks karny. Część szczególna.

Komentarz do artykułów 222-316, tom II, Warszawa 2005, s. 203, Nbl 13 do art. 238 oraz uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2013 r., sygn. II KK 69/12).

W tej sytuacji nie ma żadnych wątpliwości, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 k.k.,

gdyż przepis ten
pochłaniał czynności
przestępcze
przewidziane w art.
238 k.k.

Nadto wskazać
należy, że opis
czynu przypisanego,
stanowiący
powtórzenie opisu z
aktu oskarżenia, nie
zawiera istotnego
znamienia
ustawowego
występku z art. 238
k.k.

Odpowiedzialności
karnej odpowiada
bowiem ten, kto
zawiadamia o
przestępstwie,
wiedząc, że
przestępstwa nie
popelniono. Opis
czynu, który
przypisano nie
zawiera znamienia
czasownikowego
„wiedząc”, co
dodatkowo
przesądza o
wadliwości przyjętej
kwalifikacji prawnej
i stanowi o
obrazie art. 11§2
k.k. Dostrzeżone
uchybiecie z obu
wyżej wskazanych
powodów wymagało
korekty poprzez
wyciężenie
przepisu art. 238 k.k.
z podstawy skazania,
a z podstawy
wymiaru kary także
art. 11 § 3 k.k.

Uwzględniając zaś
treść

zgromadzonego materiału dowodowego, co szerzej omówione zostanie poniżej, jak też przedstawioną w pisemnych motywach argumentację Sądu meriti, która doprowadziła do uznania, że W. G. miał świadomość, że zawiadamia i zeznaje nieprawdę odnośnie tego w jaki sposób M. G. i M.L. odnosili się do małoletnich E. i J., chybiona jest próba przekonania tutaj Sądu odwoławczego, że Sąd orzekający czy pominął jakiś istotny dowód, który – o ile poddany by został właściwej ocenie – doprowadziłby do odmiennych wniosków w zakresie jego sprawstwa i winy, czy też uchybił powinności rzetelnego i obiektywnego dokonania oceny materiału dowodowego. Nie można nie dostrzec, że prócz samego oskarżonego oraz jego rodziców, nikt inny, kto miał kontakt z dziećmi, jego obaw o dobrostan małoletnich nie podzielał.

Za bezzasadny uznać należało także zarzut ad. 2, którego konstrukcja, jak i argumentacja opiera się na takiej samej podstawie jak z zarzutu ad. 1. Zarzut ten w istocie dotyczy błędu w ustaleniach faktycznych, który - zdaniem oskarżonego - polegał na niezasadnym uznaniu, że działał on z zamiarem bezpośrednim. Sąd odwoławczy w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowody, jak i argumentację podniesioną przy omawianiu pkt 1 apelacji, nie miał żadnych wątpliwości, że oskarżony nakłaniał małoletnią E. G. do podawania nieprawdziwych okoliczności dotyczących używania przemocy przez M. G. oraz molestowania małoletniej przez M.L., które małoletnia przekazywała podczas wizyt lekarskich, czy też spotkań z psychologiem. Oskarżony, podejmując próbę podważenia

znaczenia i wiarygodności zeznań E. G. (jak też wniosków biegłej psycholog związanych z tą relacją), akcentował to, że dziewczynkę na przesłuchanie przyprowadziła matka, pomija zaś to, że dokumentację lekarską i opinie z 2016r. pozyskał w ten sposób, że sam nie tylko umawiał córkę na wizyty, ale w nich czynnie uczestniczył, a z treści sporządzonych na tej podstawie dokumentów wprost wynika, że kontekst sytuacyjny, na podstawie którego lekarze, czy psycholog wyprowadzali swe wnioski, przedstawiał on sam oraz E. w jego obecności. Co znamienne postawa i reakcje E. G. zmieniały się diametralnie wtedy, kiedy nie miała kontaktu z ojcem, bądź też znajdowała się w towarzystwie osób, z którymi czuła się bezpiecznie.

Sąd odwoławczy pragnie w tym miejscu zwrócić choćby uwagę na zeznania S. M. w kwestii dotyczącej

przedstawionego jej przez oskarżonego zaświadczenia lekarskiego i opinii biegłego (tak akcentowanych przez oskarżonego jako podstawy podjęcia działań „w interesie dzieci”), z których wynikało, że stwierdzone w nich obrażenia powstały w wyniku mocnego chwycenia za ramię przez dziadka. Wyjaśniając tę kwestię, w ramach prowadzonego nadzoru, świadek uzyskała od małoletniej zupełnie inne informacje odnośnie stwierdzonych obrażeń. Świadek zeznała, że „sama E., gdy ją zapytałam żeby pokazała mi ramię i zapytałam skąd wziął się siniak na ręce powiedziała, że brat ja ugryzł i popsuł jej nowy sweter”.

W świetle dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych za pozbawione racji uznać należało twierdzenia oskarżonego, że z chwilą wszczęcia postępowania przygotowawczego przez Prokuraturę Rejonową w Świdnicy ustały

akty przemocy ze strony M. G. i M.L., gdyż, jak wynika z materiału dowodowego, do aktów takich nigdy nie dochodziło. W świetle tej treści dowodów zarzut obrazy art. 5§2 kpk jest oczywiście chybiony.

Apelujący zarzucił Sądowi meriti naruszenie szeregu przepisów postępowania, lecz Sąd odwoławczy, w toku kontroli apelacyjnej, nie dopatrył się wskazywanych uchybień art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., które mogłyby mieć wpływ na treść dokonanych ustaleń faktycznych w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt 4, 6, 7 i 8 wyroku.

Powołany przez oskarżonego przepis art. 4 k.p.k. (zasada obiektywizmu) stanowi, że organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Zasada ta jest wyrazem

postulatu ustawowego, ażeby ustalenia faktyczne odpowiadały prawdzie, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału jest przedmiotem rozważań sądu.

O braku obiektywizmu możemy więc mówić w sytuacji, gdy organy procesowe wykonywały czynności procesowe z pewnym osobistym pozytywnym bądź negatywnym nastawieniem, uprzedzeniem, zaś podejmowane w toku postępowania decyzje były stronnicze, bądź gdy przedmiotem oceny i rozważań sądu orzekającego nie był cały zebrany w sprawie materiał dowodowy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999r. sygn. V KN 459/97).

Żadna z tych sytuacji nie zachodzi w

niniejszej sprawie.
Depozycje
adresatów
wypowiedzi
oskarżonego nie
pozostawiają
wątpliwości
odnośnie jego
intencji i motywacji.

Niezasadnie
oskarżony powołuje
się również na
naruszenie przez
Sąd I instancji art.
410 k.p.k.

Zgodnie z tym
przepisem podstawę
wyroku stanowić
może tylko
całokształt
okoliczności
ujawnionych w toku
rozprawy głównej.
Oznacza to, że sąd
wydając wyrok nie
może opierać się
na tym co nie
zostało ujawnione
na rozprawie, jak
również i to,
że wyroku nie
wolno wydawać na
podstawie części
ujawnionego
materiału
dowodowego, a musi
on być wynikiem
analizy całokształtu
ujawnionych
okoliczności, a więc
i tych, które
tezę aktu oskarżenia
potwierdzają, jak
i tych, które
ją podważają. Jak
wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego

wyroku,
przedmiotem
rozważań Sądu I
instancji były
wszystkie dowody
przeprowadzone i
ujawnione w toku
przewodu sądowego,
oceniane z taką
samą wnikliwością i
starannością.
Zarówno sposób
oceny materiału
dowodowego, jak
i wyprowadzone
na tej podstawie
wnioski są jedynie
słuszne, a skarżący
nie wskazał ani
jednego
pominiętego
dowodu, istotne
dla rozstrzygnięcia
sprawy, ani też
błędu, którego
miałaby się dopuścić
Sąd orzekający,
dokonując oceny.
Skoro więc Sąd I
instancji oparł swe
rozstrzygnięcie na
analizie całokształtu
ujawnionych
okoliczności i
przeprowadzonych
dowodów, nie
można skutecznie
stawiać mu zarzutu
naruszenia art. 410
k.p.k.

Sąd Odwoławczy
nie stwierdził też,
aby dokonana przez
Sąd I instancji
ocena dowodów
była niezgodna z
regułami
określonymi w art.
7 k.p.k. Sąd

ten przeprowadził analizę zgromadzonych dowodów, odnosząc się do okoliczności stanowiących podstawę ustaleń faktycznych i wskazał na przesłanki dokonanej oceny. Tok rozumowania Sądu orzekającego przedstawiony w pisemnych motywach wyroku jest czytelny i logiczny, nie zawiera sprzeczności, zaś wywiedzione wnioski oparte zostały w całości na wynikających z materiału dowodowego przesłankach. Dokonane zaś ustalenia są zgodne z zasadami logiki, wiedzy oraz doświadczenia życiowego, opierając się na ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, która – jak wskazano powyżej – nosi wszelkie znamiona swobodnej i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał zarzut naruszenia art. 424 § 1 k.p.k. Sąd po zapoznaniu z całością

zgromadzonych w sprawie dowodów oraz treścią wyroku nie miał problemów z przeprowadzeniem analizy rozumowania sądu i jego zgodności z materiałem dowodowym. Sporządzone uzasadnienie daje jasną odpowiedź na pytanie dlaczego taki a nie inny wyrok w niniejszej sprawie zapadł.

Apelacja oskarżonego nie dostarczyła żadnych racjonalnych argumentów, mogących przemawiać za zasadnością podniesionych zarzutów, a co za tym idzie, uzasadnić możliwości ustalenia odmiennego stanu faktycznego, aniżeli dokonany przez Sąd I instancji. W tym miejscu Sąd odwoławczy pragnie jedynie zwrócić uwagę, że możliwe jest pomówienie uczynione w formie wypowiedzi adresowanej wyłącznie do jednej, ściśle oznaczonej osoby, bez zamiaru szerszego upowszechniania jego treści, a nawet z wyraźnym zastrzeżeniem, żeby

<p>informacja nie była przekazywana dalej (J. Wojciechowski [w:] Kodeks karny..., t. 1, red. A. Wąsek, 2006, s. 1085).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Oskarżony wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie od zarzucanych mu czynów przestępczych ewentualnie - zmianę zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z uwagi na bezzasadność podniesionych przez oskarżonego zarzutów (poza naruszeniem przepisów prawa materialnego, ale nie z powodów wskazanych w apelacji), o czym rozważano powyżej, wniosek apelującego o uniewinnienie nie mógł zostać uwzględniony. Brak</p>		

było też podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji. Konieczna była jedynie korekta wyroku w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanemu oskarżonemu w punkcie 1 części wstępnej wyroku, którą Sąd odwoławczy przeprowadził ramach postępowania instancyjnego zgodnie z treścią art. 455 k.p.k.

4.
***OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU***

4.1.

W toku kontroli instancyjnej stwierdzono istnienie okoliczności, które wymagały zmian z urzędu:

1. 1. w zakresie czynu z art. 212 § 1 k.k. opisanego w punkcie 5 części wstępnej wyroku Sąd odwoławczy stwierdził, że doszło do przedawnienia karalności;

	<p>2. 2. w zakresie czynów opisanych w punktach 4, 6 i 7 części wstępnej wyroku, Sąd odwoławczy, uwzględniając dokonane w sprawie ustalenia faktyczne, dokonał korekty wyroku w zakresie doprecyzowania czasu popełnienia przestępstw (pkt 6 i 7 części wstępnej wyroku), w punkcie 6 części wstępnej wyroku – w ślad za Sądem meriti - wyeliminował sformułowanie „oraz działając za pomocą środków masowego komunikowania”, nadto w punktach 4 i 6 stosując instytucję czynu ciągłego zastosował właściwą redakcję przepisu obowiązującą w dacie popełnienia czynów.</p> <p>3. 3.w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 238§1 kk i art. 233§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Ad. 1</p> <p>Czyn z art. 212 § 1 k.k. zarzucany oskarżonemu w</p>		

punkcie 5 części wstępnej wyroku jest przestępstwem ściganym z oskarżenia prywatnego, co mimo objęcia ściganiem z urzędu nie ma wpływu na okresy, w ciągu których możliwe jest pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności karnej. Uwzględnić wszak należy brzmienie art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k. a co zatem idzie powinnością Sądu meriti było ustalenie, czy nie doszło do przedawnienia karalności.

Zgodnie z art. 101 § 2 k.k. karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku od czasu, gdy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa, nie później jednak niż z upływem 3 lat od czasu jego popełnienia. W myśl zaś przepisu art. 102 k.k. jeżeli w okresie, o którym mowa w art. 101 k.k., wszczęto postępowanie, karalność przestępstw

określonych w art. 101 § 1 ustaje z upływem 10 lat, a w pozostałych wypadkach - z upływem 5 lat od zakończenia tego okresu.

Kiedy te wyżej cytowane uregulowania przełoży się na grunt niniejszej sprawy, to nie można nie dostrzec, że czyn opisany w punkcie 5 części wstępnej wyroku obejmował zdarzenie do którego doszło w dniu 17 sierpnia 2016r. Pokrzywdzeni, jak wynika choćby z zeznań J. P., w chwili popełnienia czynu nie tylko znali tożsamość sprawy, ale i w tym okresie dowiedzieli się zaistniałej sytuacji. Świadek twierdziła bowiem, że już w 2016 r., kiedy opiekowała się w domu pokrzywdzonych schorowaną babcią, prowadzili rozmowy dotyczące wiadomości tekstowych o obraźliwej treści wysyłanych przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonych. Stwierdzić więc należy, że termin przedawnienia

ścigania czynu
zarzucanego
oskarżonemu w
punkcie 5
zaskarżonego
wyroku minął z
dniem 17 sierpnia
2017 r., a do tego
czasu nie wszczęto
postępowania.
Zawiadomienie
złożone zostało
dopiero w maju
2018r.

Niezależnie od
powyższego
wskazuje Sąd ad
quem, że wydanie
wyroku skazującego
za ten występki było
także niemożliwe i z
tej przyczyny (gdyby
nawet pominąć
upływ rocznego
okresu wszczęcia
postępowania), że
upłynął także okres,
o który wydłużył
przedawnienie
karalności przepis
art. 102 k.k.
Te termin upłynął
bowiem z dniem 17
sierpnia 2022r.

Należy stanowczo
podkreślić, że w
sytuacji gdy sąd
przyjmuje, że
popelniono
przestępstwo
ścigane z oskarżenia
prywatnego, to -
niezależnie od
rodzaju skargi i
wyrażonej w niej
prawnej oceny
czynu, a także
trybu postępowania

- stosuje właściwe dla tego rodzaju przestępstwa przepisy o przedawnieniu. Pięcioletni okres przewidziany w art. 102 k.k. biegnie także wówczas od zakończenia okresów przedawnienia wskazanych w art. 101 § 2 k.k. (tak np. Sąd Najwyższy w wyroku z 13 grudnia 2000 r., sygn. II KKN 199/98 oraz w wyroku z dnia 13 maja 2009 r., sygn. II KK 78/09).

W związku z powyższym Sąd odwoławczy na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 §2 k.k. i art. 102 k.k. umorzył postępowanie karne przeciwko W. G. o czyn z art. 212 § 1 k.k. opisany w punkcie 5 części wstępnej wyroku, po wyeliminowaniu sformułowania, iż oskarżony działał za pomocą środków masowego komunikowania (co także zasadnie uczynił Sąd meriti) i kosztami sądowymi tej części obciążył Skarb Państwa.

Ad. 2

Sąd I instancji, aprobuując opisy z aktu oskarżenia, zbyt ogólnie, a przy tym za szeroko zakreślił ramy czasowe zarzucanych oskarżonemu czynów opisanych w punktach 6 i 7 części wstępnej, przyjmując, iż doszło do ich popełnienie w 2018r. (a przecież samo zawiadomienie złożone zostało 28 maja 2018r., zaś zeznania świadków M. L., K. G. i A. P. również pozwalały na zawężenie dat tych czynów. M. L. podał, że na początku 2018r. przyszła do jego sklepu ze swoją siostrą K. G.. W trakcie rozmowy opowiedziała o tym, że W. G. oczernia go, opowiadając o znęcaniu i molestowaniu nad wnukami. A. P. potwierdziła, że do takiej rozmowy rzeczywiście doszło, opisała też przekazane jej przez oskarżonego nieprawdziwe informacje dotyczące m.in. rzekomego pozostawiania w związku kazirodczym M.

L.i M. G.. Z jej zeznań nie wynikało, aby po tej rozmowie oskarżony kontaktował się ze świadkiem i przekazywał jej informacje na temat pokrzywdzonych. K. G. podała, że rozmowa w sklepie miała miejsce w 2018r. chyba w miesiącu kwietniu (było ciepło). Ponadto z jej zeznań wynikało, że po tej rozmowie nie miała już kontaktu z oskarżonym. W oparciu o zeznania w/w należało dokonać korekty wyroku w zakresie przyjętych dat czynu przyjmując, że do ich popełnienia doszło w okresie od stycznia 2018 r. do kwietnia 2018r. Dalej idące określenie rzeczywistego okresu (obejmującego czas sprzed stycznia 2018r.), kiedy to oskarżony wypowiadał pomawiające treści, z uwagi na kierunek zaskarżenia nie było możliwe, choć przecież K. G. takie informacje przekazała.

W zakresie czynu opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku należało

także wyeliminować sformułowanie „oraz działając za pomocą środków masowego komunikowania”, gdyż telefon nie jest środkiem masowego komunikowania, co słusznie dostrzegł też Sąd orzekający. Do środków takich zalicza się prasę, radio, telewizję oraz Internet. Sąd odwoławczy odnośnie powyższego czynu za zasadne uznał również dokonanie zmiany redakcyjnej w zakresie przyjętej instytucję czynu ciągłego, wskazując przepis art. 12 k.k., który dopiero ustawą z dnia 4 października 2018r. o zmianie ustawy – Kodek wykroczeń oraz niektórych innych ustaw został zmieniony poprzez dodania § 2, choć sama treść ówczesnego przepisu 12 k.k. (obecnie 12 § 1 k.k.) nie uległa zmianie. Dla porządku i tym zakresie należało jednak dokonać korekty i dlatego też dokonana została zmiana podstawy kwalifikacji prawnej czynu z opisanego w punkcie 4 części wstępnej poprzez przyjęcie, iż oskarżany dopuścił

się występku z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Dokonane zmiany, co należy podkreślić, nie stanowiły pogorszenia sytuacji oskarżonego, a tym samym nie stanowiła naruszenia zasady zakazu reformationis in peius. Sąd Okręgowy dokonując tych zmian, uczynił to w taki sposób, aby nie pogorszyć sytuację oskarżonego.

Ad.3

Powody i konsekwencje uznania, że czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku stanowi wyłącznie występki z art. 233§1 kk omówione zostało w sekcji 3.1 uzasadnienia i wystarczające jest odesłanie do tej części uzasadnienia.

5.

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Sąd odwoławczy utrzymał wyrok w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - sprawstwa i winy oskarżonego - wysokości zasądzonych od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych M.L.i M. G. nawiązek; - kosztów postępowania. 		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Rozstrzygnięcie co do sprawstwa i winy były wynikiem prawidłowych ustaleń faktycznych, których zarzuty apelującego w sposób skuteczny nie podważyły. Natomiast pozostałe rozstrzygnięcia nie były kwestionowane w środku odwoławczym.</p> <p>Jedynie z uwagi, na dokonaną przez Sąd odwoławczy zmianę wyroku w punkcie I.4 wyroku należało w zakresie punktów VI i VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku zawarte</p>		

<p>tam rozstrzygnięcia uszczegółowić wskazując, iż te związane są one skazaniem W. G. za ciąg przestępstw z art. 212 § 1 k.k. we wskazanym punkcie niniejszego wyroku.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>7. uchylił rozstrzygnięcia z punktu III i V jego części dyspozytywnej;</p> <p>8. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 §2 k.k. i art. 102 k.k. umarzył postępowanie karne przeciwko W. G. o czyn z art. 212 § 1 k.k. opisany w punkcie 5 części wstępnej wyroku, po wyeliminowaniu sformułowania, iż oskarżony działał za pomocą środków masowego komunikowania i kosztami sądowymi tej części obciążył Skarb Państwa;</p>		

9. przyjął, iż czyn przypisany oskarżonemu w ramach ciągu przestępstw w punkcie I jego części dyspozytywnej, a opisany w punkcie 1 części wstępnej, stanowi występki z art. 233 § 1 k.k., a nadto z podstawy wymiaru kary wymierzonej za ten ciąg przestępstw eliminuje art. 11 § 3 k.k.;

10. oskarżonego W. G. uznał winnym:

d) czynu opisanego w punkcie 4 części wstępnej wyroku, z tym iż przyjął, że stanowi on występki z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

e) czynu opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku, z tym iż ustalił, że czynu tego dopuścił się w okresie od stycznia 2018r. do kwietnia 2018r., nadto wyeliminował sformułowanie „oraz działając za pomocą środków masowego komunikowania” i występki ten zakwalifikował z art. 212 § 1k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

f) czynu opisanego w punkcie 7 części wstępnej wyroku,

stanowiącego
występek z art.
212§1 k.k., z
tym iż ustalił, że
został on popełniony
pomiędzy styczniem
2018r. a kwietniem
2018r.

i przy przyjęciu, że
oskarżony popełnił
w/wym. czyny w
ramach ciągu
przestępstw
określonego w art. 91
§ 1 k.k., na podstawie
art. 212 § 1 k.k.
w zw. z art. 91
§ 1 k.k. wymierzył
oskarżonemu karę
50 stawek dziennych
grzywny, przyjmując
że stawka dzienna
grzywny wynosi 20
złotych;

11. w punktach
VI i VII części
dyspozytywnej
przyjął nadto, iż
rozstrzygnięcia te
związane są ze
skazaniem W. G.
za ciąg przestępstw
z art. 212 § 1
k.k. z punktu I.4
niniejszego wyroku;

12. na podstawie
art. 91 § 2k.k., w
brzmieniu
obowiązującym do
23 czerwca 2020r.,
połączył
oskarżonemu W. G.
kary jednostkowe
grzywny orzeczone
w punktach I,
II, IV części
dyspozytywnej

<p>wyroku oraz I.4 niniejszego wyroku i wymierzył karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując że stawka dzienna wynosi 20 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Szczegółową argumentację dotyczącą zmian zaskarżonego w punktach 2, 3 i 4 przedstawiono w sekcjach 3.1 i 4.1 uzasadnienia, dlatego też powielanie jej w tej części uzasadnia uznać należało za zbędne.</p> <p>Uzupełniająco jedynie wskazuje Sąd odwoławczy, że mimo zmiany podstawy skazania za czyn opisany w punkcie 1 części wstępnej wyroku, jak też wyeliminowania z podstawy skazania art. 11§3 k.k. nie ma racjonalnych podstaw, by ingerować w wymiar kary orzeczonej za ciąg przestępstw obejmujący także ten występki.</p> <p>Jednocześnie Sąd odwoławczy uznał, że oskarżony czynów opisanych w</p>	

punktach 4, 6 i 7 części wstępnej wyroku z uwzględnieniem zmian dokonanych w punkcie I.4 niniejszego wyroku dokonał w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i za czyny na podstawie 212 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując że stawka dzienna grzywny wynosi 20 złotych.

Wymierzając tę karę miał na względzie okoliczności obciążające, wskazane przez Sąd meriti w uzasadnieniu (inne brane pod uwagę być nie mogły z uwagi na kierunek zaskarżenia wyroku) oraz łagodzące oraz to, że ciąg ten obejmuje o jedno przestępstwo mniej w stosunku do tego, co było podstawą wymierzenia kary przez Sąd Rejonowy. Grzywna w wymiarze 50 stawek dziennych będzie zatem karą współmierną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, których się dopuścił i winna skłonić W. G.

do tego, by z większą rozwagą podejmować decyzje dotyczące tego co i w jaki sposób rozgłasza na temat innych osób. Wysokość jednej stawki dziennej grzywny uwzględnia zaś możliwości zarobkowe i majątkowego oskarżonego.

W związku z tą zmianą zaszła też konieczność nowego ukształtowania wymiaru kary łącznej. Sąd odwoławczy na podstawie art. 91 § 2k.k., w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020r., połączył oskarżonemu W. G. kary jednostkowe grzywny orzeczone w punktach I, II, IV części dyspozytywnej wyroku oraz I.4 niniejszego wyroku i wymierzył karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, przyjmując że stawka dzienna wynosi 20 złotych.

Wymierzając karę łączną miała na uwadze Sąd odwoławczy przede wszystkim cele kary, które ma osiągnąć wobec sprawcy, określone w art.

85a k.k., jak też okoliczności, do których odwołał się Sąd orzekający wymierzając karę łączną w zaskarżony wyrok. Mimo umorzenia postępowania karnego co do jednego z czynów, jak też wymierzenia na nowo jednej z kar jednostkowych, brak jest podstaw, by orzec karę łączną w niższym wymiarze. Sąd odwoławczy zastosowała zasadę asperacji, w sytuacji, kiedy najsurowsza z kar jednostkowych to 150 stawek dziennych, zaś suma tych kar to 290 stawek dziennych grzywny. Tym samym względem na wymogi prewencji indywidualnej (cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec sprawcy), jak też w potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (prewencja generalna) uzasadniał wymierzenie właśnie kary w wymiarze 200 stawek dziennych grzywny. Określając wysokość jednej stawki dziennej miał na

uwadze tut. Sąd dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oraz brzmienie art. 86§2 k.k.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634	

	<p>k.p.k., zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela m.L. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., a w oparciu o przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono oskarżonemu opłatę w wysokości 400 zł</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSO Ewa Rusin SSO Agnieszka Połyniak SSR (del. do SO) Sebastian Kowalski</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja</p>	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 1 marca 2022r., w sprawie sygn. VI K 799/19.</p>	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana